

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **A. Š.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUZL-33013/2016-2, sp. zn. KUSP-33013/2016/DOP/Ti

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu Luhačovice, odboru dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 3. 2016, č. j. MULU 4092/2016, sp. zn. 11090/2015/262-Pe (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč. Dne 9. 6. 2015, ve 13 hodin totiž nezjištěný řidič vozidla žalobce stál s tímto vozidlem na místě, kde je stání vozidel zakázáno dopravní značkou č. B29 (zákaz stání).
2. Na základě odvolání žalobce ze dne 29. 3. 2016 žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUZL-33013/2016-2 (dále jen „napadené rozhodnutí“) dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že jej stylisticky přeformuloval a uvedl, že projednávaný správní delikt vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, když uvedl, že žalobce „[j]ako provozovatel vozidla BMW 318, r. z. x porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby při užití tohoto vozidla dne 9. 6. 2015 ve 13 hodin v Luhačovicích na ulici Lužná, před domem č. p. 577, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu stanovená tímto zákonem, neboť blíže neustanovený řidič s uvedeným vozidlem stál v místě, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou B29 (zákaz stání). Tímto jednáním nezjištěný řidič totiž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a jeho jednání vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona“.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domáhá zrušení napadeného, jakož i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Předně namítá, že správní orgán jednal v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, když neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán měl žalobce vyzvat ke sdělení totožnosti řidiče, na základě neformálního přípisu k tomu žalobce nebyl povinen. Závěr o odložení podezření z přestupku byl předčasný, správní orgán měl pokračovat v šetření přestupku, řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno. Správní orgán neprokázal, že řidič vozidla stál v působnosti dopravní značky po dobu delší, než byl oprávněn. Řidič se dopouštěl přestupku podle zákona o přestupcích, žalobce tedy nemůže být vinen ze správního deliktu provozovatele vozidla, neboť protiprávní jednání nevykazuje znaky přestupku podle silničního zákona. Vozidlo bylo zaparkováno mimo pasport komunikace. Ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgán nahlédl do pasportu ulic a komunikací města Luhačovic a že z daného vyplynulo, že se jednalo o „standardní typ ulice“. Úkon dle žalobce proveden nebyl a on byl krácen na svých právech. Sankce ve výši 2 000 Kč je nezákonná. Správní orgán jako přítěžující okolnost hodnotil to, že žalobce „sám nenapravit protiprávní stav“, když na výzvu neuhradil částku – toto nemůže být považováno za přítěžující okolnost, zákon umožňuje částku neuhradit a nechat věc projednat správním orgánem. Správní orgán nehodnotil ve prospěch žalobce žádné polehčující okolnosti. Správní delikt provozovatele vozidla je již

promlčen. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost zakotvená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s presumpcí nevinu, Ústavou, ústavními principy a základními právy, ustanovení vyžaduje nesplnitelné chování.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvedl, že správní orgán zaslal žalobci řádnou výzvu k uhrazení částky i s poučením týkajícím se dalšího postupu. Výzva žalobci k podání vysvětlení by byla na místě, pakliže by žalobce na předchozí výzvu reagoval, což se nestalo. Z vozidla se žádný náklad evidentně nevykládal, nikdo z něj nevystupoval ani nenastupoval. Policisté se u stojícího vozidla pohybují několik minut, pořizují fotografie z různých úhlů, vypisují „lístek za stěrač“, eventuálně na místě lustrují provozovatele - minou-li se s řidičem, samo o sobě se tím vylučuje, že řidič vozidla pouze zastavil. Vozidlo se nacházelo na pozemní komunikaci - stálo v platnosti svislé dopravní značky (B29 – zákaz stání), která tvoří místní úpravu provozu na pozemních komunikacích, jinde se provoz místně dopravním značením neupravuje. Z pořízených fotografií je patrné, že vozidlo stojí na pozemní komunikaci, která je minimálně pozemní komunikací účelovou. Ve spisovém materiálu se nachází výpis z pasportu, v němž je uvedeno, že ulice Lužné je místní komunikací III. třídy s inventárním číslem 74c. Výše sankce musí být nepřímou úměrná míře sebereflexe pachatele. Neprojevil-li žalobce snahu ani o minimální lidské odčinění svého skutku, sankce nemůže zůstat na minimu zákonného rozpětí. V době, kdy v silničním zákoně chyběl výslovný odkaz na aplikaci § 125e odst. 3, byla projednatelnost správního deliktu provozovatele vozidla neomezená; analogické užití § 125e pak bylo užitím ve prospěch žalobce. Předmětné protiprávní jednání se mělo odehrát již za výslovné úpravy silničního zákona, že ustanovení o odpovědnosti za správní delikty se vztahují i na delikty dle § 125f silničního zákona. Závěrem podotkl, že rozpor správního deliktu provozovatele vozidla s ústavními předpisy může vyslovit pouze Ústavní soud.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
6. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
7. Předně soud nemůže přisvědčit **námítce žalobce o protiústavnosti § 125f silničního zákona**. Dle § 125f silničního zákona se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
8. Totožnou námitkou (jakož i většinou ostatních žalobních námitek) se již zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31A 242/2017-27 (srov. také rozsudek ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, nebo rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30), kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné

dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 silničního zákona) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.

9. V nynější věci nemá soud důvod se od těchto závěrů odchýlovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítá, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, s sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), na nějž v podrobnostech odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 silničního zákona, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35). Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f silničního zákona proto není důvodná.
10. Následně se soud zabýval **námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla**.
11. Dle § 125e odst. 3 silničního zákona odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán.
12. Dle § 125e odst. 5 silničního zákona se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.
13. Silniční zákon je ve výše uvedeném znění poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 účinný od účinnosti novely provedené zákonem č. 230/2014 Sb., tedy od 7. 11. 2014. K jednání řidiče vozidla, které je předmětem posuzovaného sporu, došlo dne 9. 6. 2015, tedy již za účinnosti novely silničního zákona provedené zákonem č. 230/2014 Sb. Vzhledem k tomu, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno dnem doručení příkazu žalobci dne 18. 9. 2015, je zřejmé, že lhůta vyplývající z § 125e odst. 3 silničního zákona překročena nebyla, a k zániku odpovědnosti za správní delikt nedošlo.
14. Další žalobní námitkou žalobce tvrdí, že správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo správním orgánem zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona,

jelikož mu nepředcházely **nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku**. Konkrétně namítá, že správní orgán nevyzval řádně žalobce ke sdělení totožnosti řidiče.

15. K této námitce je předně nutno uvést následující: Správním orgánem prvního stupně byla žalobci dne 10. 7. 2015 doručena výzva k úhradě částky ve výši 500 Kč za spáchání přestupku, a to ve lhůtě 15 dnů od jejího doručení. Současně byl žalobce poučen, že ve stejné lhůtě může namísto uhrazení částky oznámit správnímu orgánu osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila jím provozované vozidlo. Stanovená lhůta však uplynula dne 27. 7. 2015, přičemž osobu řidiče žalobce správnímu orgánu neoznámil a určenou částku nezaplatil. Správní orgán prvního stupně tedy nebyl povinen v šetření pachatele daného přestupku jakkoli pokračovat. Nelze po něm spravedlivě požadovat zahajování jakýchkoli dalších úkonů směřujících ke zjištění osoby pachatele přestupku, když k tomu neměl ze strany žalobce žádnou indicii. Výzva ze dne 3. 7. 2015, kterou byl žalobce jakožto provozovatel vozidla vyzván k zaplacení určené částky, je standardní výzvou vydanou v souladu s § 125h odst. 1 silničního zákona, k jejímuž vydání je správní orgán povinen v případě zjištění nebo oznámení přestupku spáchaného jeho vozidlem, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. Výzva ze dne 3. 7. 2015 zákonným náležitostem § 125h silničního zákona plně odpovídá a v žádném případě ji tak nelze považovat za neformální přípis, jak tvrdí žalobce. Správní orgán prvního stupně postupoval zcela v souladu se zákonem, když za situace, kdy po uplynutí lhůty ve výzvě stanovené žalobce ani nezaplatil určenou částku ani neoznámil osobu řidiče, odložil podezření z přestupku, neboť nastaly skutečnosti definované § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“), a to, že správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
16. Lze tedy shrnout, že žalobce byl k oznámení osoby řidiče řádně vyzván, svého práva tak učinit však nevyužil. Za tohoto stavu, s poukazem na koncepci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, nelze po správním orgánu žádat, aby z vlastní iniciativy započal kroky k pátrání po osobě pachatele přestupku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, *„šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie“*. Postup zvolený správním orgánem prvního stupně je zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se „nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku“ dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu (např. rozsudky ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21; ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31; ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016 – 30). Správní orgán prvního stupně ani neměl reálnou příležitost přestupce zjistit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46), nelze mu tedy vyčítat, že se o to dále nepokoušel. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu neoznačí osobu řidiče, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.
17. Žalobce dále tvrdí, že **správní orgán neprokázal, že řidič vozidla stál v působnosti dopravní značky po dobu delší, než byl oprávněn**, a tedy ani to, že skutečně spáchal přestupek. K uvedené námitce zdejší soud předesílá, že tato byla jako poprvé uplatněna teprve v řízení

před správním soudem. Ani v žalobě však žalobce netvrdí, že vozidlo provozovatele bylo v době spáchání předmětného přestupku v režimu zastavení. Toliko uvádí, že tomu tak mohlo být. Uvedenou námitkou tak žalobce nevyvrací zjištěný skutkový stav, nýbrž toliko zpochybňuje dostatečnost zjištění skutkového stavu.

18. K pasivitě účastníka řízení ve věci správního trestání je možné odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, ve kterém Nejvyšší správní soud rozlišil dva typy situací. *„V první řadě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. [...] Pokud však správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (druhý typ situace), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.“*
19. Tento právní názor posléze aproboval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, přičemž uzavřel, že správní soudy musí primárně zkoumat, *„zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu)“*.
20. Zdejší soud se tak primárně zabýval otázkou, zda správní orgány posuzované řízení opatřily dostatečně přesvědčivou sadou důkazů, jež sama o sobě odůvodňuje závěr o spáchání tvrzeného přestupkového jednání. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí správních orgánů bylo především odevzdání věci ze dne 2. 7. 2015, č. j. KRPZ-62001-5/PŘ-2015-150513 a fotografická dokumentace ze dne 9. 6. 2015, č. j. KRPZ-62001-3/PŘ-2015-150513. Jedinečný a zásadní důkaz ve věci tvoří výše uvedená fotografická dokumentace zachycující vozidlo žalobce v předmětném úseku pozemní komunikace. Není proto rozhodné, zda správní orgány považovaly jako důkaz samotné odevzdání věci, neboť se jedná toliko o doprovodný popis protiprávního jednání již tak patrného z pořízených fotografií. Rozhodné skutkové okolnosti jsou tedy zdokumentovány fotografiemi, které jednoznačně jako důkaz slouží. Zdejší soud má za to, že tato fotodokumentace poskytuje komplexní obraz o situaci na místě samém, na základě něhož lze učinit závěr o dostatečném prokázání skutkového děje. Správní spis obsahuje čtyři fotografie specifikovaného vozidla, z nichž lze bezpečně poznat, o jaké vozidlo se jedná (typ vozidla a registrační značka) a v jaké části pozemní komunikace stojí [v působnosti značky B29 (zákaz stání)]. Podle názoru zdejšího soudu tak měly správní orgány dostatečný podklad pro určení, zda se řidič vozidla dopustil přestupku či nikoliv.
21. Z obsahu správního spisu je patrné, že nebyla zjištěna žádná skutečnost, jež by nasvědčovala režimu zastavení vozidla (a nikoliv stání). Nebylo úkolem správního orgánu prvního stupně prokázat, že řidič na místě pouze nezastavil, jeho úkolem bylo prokázat, že

řidič na místě stál. Veškeré objektivní okolnosti svědčící o tom, že řidič na místě stál, byly v řízení prokázány. Pokud měl žalobce za to, že nešlo o stání, nýbrž toliko zastavení, bylo na něm, aby ve správním řízení vyvrátil skutkové závěry správního orgánu, potažmo aby alespoň navrhl důkazy k prokázání jiného skutkového děje. Žalobce ovšem v průběhu správního řízení netvrdil a *de facto* ani v řízení před soudem netvrdí, že v předmětné věci nastal jiný, než zjištěný skutkový stav – v žalobě namítá toliko jeho potencialitu. Po správních orgánech však nelze požadovat nekonečně detailní zkoumání všech myslitelných variant skutkového děje. V posuzované věci se navíc žalovaný variantou možného režimu zastavení vozidla zabýval, vzhledem ke skutečnostem vyplývajícím z podkladů pro rozhodnutí věci však neměl důvod považovat tuto variantu za reálnou.

22. Zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako získání poznatků o relevantních skutečnostech s takovou mírou pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Hodnotily-li popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že vozidlo žalobce stálo v místě podléhajícím značce B29 (zákaz stání). Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě řidič vozidla žalobce. Spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by vozidlo bylo uvedeno do klidu *na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*, jak stanoví § 2 písm. o) silničního zákona. Jak plyne z fotografií, znění výzvy přiložené k čelnímu sklu vozidla i následného vývoje správního řízení, v době, kdy byli strážníci na místě, u vozidla nedocházelo k manipulování s nákladem či k nastupování či vystupování osob. Samotná dokumentace přestupku, pořízení fotografií a vypsání výzvy přitom musely trvat několik minut. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu správního řízení žádné takové skutečnosti nesvědčí ani žádné jeho tvrzení, stejně tak v rámci žalobních námitek žádnou konkrétní skutečnost, znamenající existenci jiného skutkového stavu než skutkového stavu zjištěného správními orgány, nenamítá.
23. Zdejší soud tedy konstatuje, že skutková zjištění správních orgánů jsou pro učinění závěru o spáchaném přestupku řidiče vozidla, resp. správním deliktu provozovatele vozidla dostatečná. Vozidlo žalobce bylo dostatečně zdokumentováno, takže dokumentace poskytuje s dostatečnou mírou pravděpodobnosti informaci o tom, že se jeho vozidlo nacházelo v režimu stání v místě podléhajícím dopravní značce B29 (zákaz stání).
24. V případě, kdy provedené důkazy nesvědčily o důvodné pochybnosti ve správnosti zjištěného skutkového stavu, bylo nadbytečné a v rozporu se zásadou procesní ekonomie, provádět důkazy další. Správní orgány proto nepochybily, když zjištěný skutkový stav nepodpořily dalšími důkazy. Vzhledem k výše uvedenému se tedy soud rozhodl námitce žalobce nepřisvědčit.
25. Zdejší soud shledává nepodloženou a neopodstatněnou, a tudíž nedůvodnou také námitku žalobce založenou na tvrzení, že **vozidlo žalobce bylo zaparkováno mimo pasport komunikace a řidič vozidla se tak nedopouštěl přestupku podle silničního zákona**, nýbrž podle zákona o přestupcích, a žalobce tak nemůže být viněn se správního deliktu provozovatele vozidla.

26. Nutno předeslat, že žalobce v řízení před soudem tuto skutečnost, stejně jako tomu bylo v řízení před správními orgány, toliko tvrdí, avšak nijak nedokládá. Není však povinností správního orgánu v každém řízení o přestupku (resp. správním deliktu) spáchaného při provozu na pozemních komunikacích pořizovat výpis z pasportu ulic a komunikací, je-li z dokumentace (především z fotografií) patrné, že vozidlo stojí v místě, které objektivně vykazuje všechny znaky pozemní komunikace. To platí tím spíše, je-li v daném místě umístěna také dopravní značka, kterou je možné upravit pravidla provozu jedině na pozemní komunikaci. Přesně taková situace nastala v projednávané věci. Správní orgán nemohl mít žádné indicie o tom, že by se nemělo jednat o pozemní komunikaci. Domníval-li se žalobce, že tomu tak není, měl přinejmenším uvést, z čeho tak dovozuje. Jestliže tak neučinil, nemusel správní orgán v takovém případě provádět další důkazy k tomu, zda se skutečně jedná o pozemní komunikaci. Nad rámec zde uvedeného soud podotýká, že ve správním spise je založen podrobný výpis úseku komunikace ze dne 10. 3. 2016, z něhož vyplývá, že předmětná ulice Lužná v Luhačovicích, na které se nacházelo dne 9. 6. 2015 ve 13 hodin vozidlo žalobce, je místní komunikací III. třídy s inventárním číslem 74c.
27. Závěrem žalobce **brojí proti výši uložené sankce a způsobu, kterým k ní správní orgán dospěl.** Silniční zákon stanoví pro výši sankce za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správním orgánem prvního stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, tedy přesně v polovině stanoveného rozmezí. Správní orgán prvního stupně při svém rozhodování přihlédl k závažnosti správního deliktu, resp. ke způsobu spáchání přestupku, z něhož vychází, k jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Jako polehčující okolnost zjevně vyhodnotil následek spáchaného přestupku, kdy na straně č. 5 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že *„[n]ásledek nebyl ve způsobení majetkové škody, ani škody na zdraví, ale jenom morálního charakteru“*. Skutečnost, že toto kritérium výslovně neoznačil jako polehčující okolnost, nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
28. Co se týče žalobcem namítané přítěžující okolnosti, správní orgán prvního stupně výslovně uvedl, že jako přítěžující okolnost vyhodnotil společenskou nebezpečnost daného protiprávního jednání, nikoli to, že žalobce *„[s]ám nenapravit protiprávní stav, když na výzvu neuhradil částku stanovenou výzvou k úhradě určené částky“*. Zdejší soud má za to, že žalobce se uvedenou formulací snaží překrucovat text odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o uložené sankci. Správní orgán prvního stupně zcela správně neopomenul fakt, že ze strany stěžovatele nedošlo za celou dobu správního řízení ke snaze o napravení protiprávního stavu. Jinými slovy žalobce neprojevil účinnou lítost, kterou by bylo možné považovat za polehčující okolnost. Jestliže správní orgán neshledal žádnou polehčující okolnost, je zároveň patrné, proč neuložil sankci při samotné spodní hranici zákonného rozpětí.
29. Nadto je nutno podotknout, že správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, *„[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole*

prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (pozn. potvrzení doplněno zdejší soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 – 33.

30. Vzhledem k tomu, že v odůvodnění výše uložené sankce v prvostupňovém rozhodnutí, potažmo v napadeném rozhodnutí je dostatečně popsáno, jaké skutečnosti byly zvažovány, jak byly hodnoceny a jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností, nevykazuje žádný exces ani prvky svévole, zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 2 000 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.

V. Shrnutí a náklady řízení

31. S ohledem na výše učiněné závěry krajský soud neshledal podanou žalobu důvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, žalobu proto v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. **zamítl**.
32. O nákladech řízení rozhodoval soud v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. března 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.